

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

...Ξημέρωσε τέλος!... συνέχισε η νέα. 'Ο αγαπημένος μου με φίλησε κι' άρχισε να ετοιμάζεται για κάποια μακρινή περιπολία!... "Ένα προσάθημα φοβερής συμφοράς, με ανάγκασε άσφανα να πέσω στά πόδια του και να τον ίκετεύω να μη φύγει!... Κι' όμως δεν τολμούσα να του εκμηστηρευτώ την άλλοκοτη όπτασία μου της νύχτας!... Κάτι τό σατανικό μ' έμπόδιζε να μιλήσω, σάν να μουσφιγγε τη γλώσσα άκατανίκητα!... 'Ο καλός μου δεν άκουσε τις παρακλήσεις μου!... Με ειρωνεύονταν καθσπαυζώντάς με!

...Και τό δυστύχημα τό μοιραίο, έγινε: 'Ο καλός μου, καβάλλα στ' άλόγο του και με άλλους είκοσι άκόμη καβαλλάρηδες, ξεκίνησε για να μην ξαναγυρίσει πιά!... Κι' εγώ, άνήσυχη κατά τό βράδυ, άγωνιάοντας γιατί δεν επέστρεφε, μόνη, γιατί κι' ό Κοψολαίμης τον είχε συνοδεύσει, βγήκα άπ' την πόλι πρós την έρημο: "Ήθελα να θυθώ τό μάτια μου με λαχτάρα, στις άμυδάεις και φευγαρόλυτες έκτάσεις της, μήπως και ξεχωρίσω από μακριά τον λατρευτό μου!

...Άλλά δεν πρόλαβα καλά—καλά, να ξεμακρύνω άπ' τά τελευταία στίπια... Καί καθώς έστριβει τη γωνία κάποιου μανδρωτοίμου, ένοιώσα ξαφνικά να με άρπάζουν, να μου δένουν τό στόμα, να μου σφιγγουν τά πόδια και τό μπράτσα, και να με πετούν άπάνω στη σέλλα ενός άλόγου!

Καινούριος τρόμος έκανε τη νέα νύ μαυροκτρινίση... Καί τό χείλη της τραύλιασαν:

— "Άκουσα τότε ένα γέλιο διαβολικό, και μία φωνή να μου λέη: «Μικρούλα μου, σέ κρατάω γερά αούτη τή φορά!... Δέν θα μπορέση νά μου ξαναφύγη!»... "Ω, κύριε, τί φρίκη!... "Ήταν ό άπαίσιος σύζυγός μου, ό σατανικός άρχιγυόνοσ!...

"Η οκέφι των κατοπινών βασάνων της, προξένησε κάτι σάν έντονη ζάλη στη δύστυχη Μεζδέ... και μισολιπόθυμη, άγκομαχώντας, ζήτησε κάτι να πιή!...

"Ο Μοντεχρήτος της πρόσφερε μία γουλιά ρουμί, ένα κύπελλο νερού, και καθίζοντας ύστερα άντικρύ της, της έλεε:

— Την καταλαβαίνω τη συνέχεια, φτωχό μου κορίτσι!... Μη μιλάς και συγκινηθείσαι άνώφελα!... 'Ίδου: ό άρχιγυόνοσ σύζυγός σου, σεδώδηγεσ κατόπιν στην αιματόβρεχη πρωτεύουσα του, την Ουάργκλα. 'Εκεί, έμαθες ότι ό αγαπημένος σου λοχαγός βρίσκεται άλυσοδεμένος στο κάτεργο του "φρουρίου!... Θά προσπάθεις βέβαια να τον δής, μα δεν θα μπόρεσες!... 'Επίσης δεν μπόρεσε και να τον έλευθερώσής!... Κατόρθωσες όμως να δραπέτευσης τουλάχιστα και πάλι, πλανήθηκεσ στην έρημη όπιας και τότε, και σήμερα ή καλή σου κι' ή καλή τύχη δλων μου, σ' έφερε μπρός στά μάτια μου!... "Έτσι δεν εινε καλή μου Μεζδέ!

"Η νεαρή Βεδουίνα, γονατίστη τώρα, φιλούσε μ' έκστασι τό χέρι του κόμητος, και ψιθύριζε:

— Μάντεψες σωστά, κύριέ μου!... 'Ελπίζεις άραγε να σώσης τον άγαπημένο μου;

— "Ελπίζω στο θεό, μικρή μου... "Αν ό Θεός με βοηθήση και στην προσπάθειά μου αυτή, όπωσ και στις άλλες, ό λοχαγός Ζωλιέτ θα σωθή εξάπαντος!

"Η λαχτάρα κοκκίνισε τά βαθυμελάχρονα μάγουλα της νέας. Και με φωνή θερμή από άτυπομνησια και συγκίνησι, ξανάπε:

— "Ας μην άργούνε λοιπόν, Κύριε!... "Η στιγμές που περνούν, είναι πολύτιμες και κρίσιμες για τη ζωή του αιχμαλώτου... 'Ίδου έημερώνει πιά... "Ας ξεκινήσουμε!

— Ναί, θά δώσω άμέσως τις σχετικές διαταγές γι' αυτό!... άπάντησε ό Μοντεχρήτος. "Άλλά έού!... "Έού τί θά κάνης;

— Θά σάς άκολουθήσω! άπάντησε ή Μεζδέ. Θά σάς χρησιμεύσω ως οδηγός! 'Ο κόμης σηκώθηκε βιαστικός, και βγήκε

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

έξω άπ' τη σκηνή... Κάλεσε άμέσως τον 'Ιάκωβο, ό όποιος ειχε ήδη γυρίσει άπ' τον ένταριασμό του άτυχου Μπερτοτσι, και τοβδωσε σύντομες και γρήγορες διαταγές για τό ξεκίνημα... — Περίφημα πάμε, μα τά γένησα τον 'Αλλάχ! Ξεφώνησε τότε μ' ένθουσιασμό ό Κοψολαίμης. Καιρός είναι, επιτέλους, να ξεσκουριάσουμε και λίγο τά δπλα μας!

Μά την ίδια ατή στιγμή, σάν νύθελε ή μοίρα να έκπληρώση άμέσως την έπιθυμία και την εύχη του άρελούς ζουάβου, σφοδρόι πυροβολισμοί άντήχησαν... Καί τις γρήγορες αυτές δημοβροντιές, τις διαδέχτηκαν άμέσως ή άγριες πολεμικές κραυγές, τις όποιες συνιθίζον να βγάζουν οι "Αραβες, όταν ένεργούν επιθέσεις έναντίον έχθρών.

"Ήταν φανερό, ότι οι "Αραβες ειχαν κυκλώσει αϊφνιδιστικά τον καταυλισμό... Κι' ήταν έπίσης φανερό, ότι ειχαν μαντέψει τους έχθρικούς σκοπούς του Μοντεχρήτου έναντίον της ιερής πολέως των Ουάργκλας, κι' ήθελαν να τον έμπεδίσουν— με κάθε τρόπο—στην έκτέλεσι του σχεδίου του για την άπελευθέρωσι του Γάλγου σίγμαλάτου τού!...

Μπρός στον ξαφνικό κίνδυνο, ή δραστηριότης του κόμητος δεκαπλασιάστηκε... Ταχύς άλλα και ψυχραιμής κι' άποφασιστικός όπωσ πάντα, βροντοφώνησε μερικές διαταγές, σχετικές με την άμυνα του καταυλισμού... Κι' ύστερα, καρβαλλικεύοντας; τό άλόγο του, πήρε μαζί του τον Κοψολαίμη και πενήνα περίπου άπ' τους άνδρες της συνοδείας του, κι' ώρμησε πρós τό κρισιμώτερο σημείο της έστρικής επιθέσεως!...

Οί πυροβολισμοί πολλαπλασιάστηκαν... "Η σφαίρες σφύριζαν άπαίσια, στο μελιχρό άκόμη φως της χαρ αυγής!...

Σέ μία στιγμή όμως, συνέζή κάτι τό άλλοκοτό: Οί έπιδρομείς "Αραβες σταμάτησαν άπότομα να καλπάζουν, να πυροβολούν, και να ουρλιάζουν... Ξαφνιασμένοι άπ' τό άπροσδόκητο αυτό ό άνδρες του Μοντεχρήτου, έκαναν κι' αυτοί τό ίδιο!...

Βαθεία σιγαλιά έπακολούθησε, σιγαλιά που είχε κάτι τό φρικιαστικό κι' αίνιγματικό!...

Κι' άξαφνα, μέσα σ' ατή την παράδοξη κι' όλιγόστιγη σιγαλιά, άντήχησε μία άναρρηρη κραυγή — κραυγή σάν ουρλιαχτό άγριμοιο—την όποία διαδέχτηκε άμέσως ύστερα, μία στριγγιάρικη έκρηξη γέλιου χαχαιστού και σαρκαστικού!...

Μπρός στο διαβολικό κι' άπροσδόκητο αυτό γεγονός, τόσο ό Μοντεχρήτος όσο κι' ή συνοδεία του, σάστισαν λίγο!... Με γουρλωμένα από έκπληξη κι' άπορία μάτια, κυττούσαν ολόγυρα τους έρευνητικά, προσπαθώντας να μαντέψουν τί σημαίνει, ή και τί έκρυβε, ή άλλοκοτη ατή διαγωγή των έπιδρομέων!...

Κι' ή κατάπληξι τους, τότε, έφτασε στο κατακόρυφο της, γιατί όι έχθροι έστρεψαν άστραπιαία τά άλόγα τους, να σπηρούνισαν! βιαστικά κι' έφυγαν—μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα—άφαντοι εκεί κάτω, στα βάθη του όριζόντος!

Κάτι τό άκατανόητο, και τό διαβολικό όπρησε, στα μυστηριώδη αυτά καιώματα των έχθρών!... "Αν κι' ήσαν τόσο πολλαριθμοί, άν κι' ήσαν με τόσα φοβερές κι' άπειλητικές διαθέσεις, όστόσο έφευγαν σάν δειλιασμένοι, πριν ακόμη προλάβουν να συγκρουστούν—στήθος με στήθος—την κατά πολύ όλιγαριθμότερη συνοδεία του Μοντεχρήτου!

"Ο κόμης δεν σκέφτηκε βέβαια να τους κινήγηση... Σκυφτός άπάνω στο άλόγο του, ήταν βυθισμένος σέ σκέψεις άλλοκοτες... Τό μυαλό του δούλευε έντονάτα, προσπαθώντας να δώση μια όποιαδήποτε εξήγησι, στα αινιγματικά φενοίματα των ηηστών εκείνων της έρημου... Καί ξαφνικά, ούρλιασε από άγωνία!... "Έγινε κατακτρινησ, και χονδρές στανόνες ιδρώτος έβρεσαν στο στυγνό του πρόσωπο!

Νόμισε πώς ειχε καταλάβει... Νόμισε πώς βρήκε τό κλειδί του μυστηρίου!...

Κι' ή φριχτές του όποψίες βγήκαν άληθινές; Βλαστημώντας, και καλπάζοντας με άφθαστη λαχτάρα, γύρισε πίσω στη σκηνή του, ξεπέξεψε σάν άστραπή, ώρμησε μέσα, και τη βήκε άδειά!

"Ο έλπιδοφόρος, τό λατρευτό του μοναχοπαίδι, ειχε εξαφανιστή!...

"Έμοιαζε σάν παρόρφων ό Μοντεχρήτος, κατά τις μέρες

πού έπακολούθησαν... Ούρλιαζοντας από φιλόστοργον πόνο, βλαστημώντας από άνυγυρη λύσσα κι από άπελοπία, άναστώτασε κυριολεκτικώς τη μεγάλη σκηνή, ψάχνοντας για τó παιδί του... Ήταν τελείως άγνωστος, άπάνω στην παραφορά του, ó τόσο ίσχυρος αυτός άνδρας, ό πάντα ψύχραιμος και κύριος του έαυτού του και τις κρισιμότερες στιγμές άκόμη!

— Ω, γιατί νά μην πάει μαζί του στην έφοδο, τόν άγαπημένο του υιού... Ύπηρχε βέβαια κι' εκεί ó άμεσος κίνδυνος θανάτου!... Άλλά στις περιστάσεις αυτές, τόν κυριότερο ρόλο—στην ανθρώπινη τύχη—τόν έχει ή μοίρα, τó «γραφό»!... Ένώ τώρα, και άμεσος νά μην ήταν ό κίνδυνος τού θανάτου, βασιανιστήρια φριχτά θά περιέμεναν εξάπαντος τó άρπαγμένο, τó αιχμαλωτισμένο μέ τóση πανουργία λατρευτó παιδί του!

Ήταν όλοφάνερο πειά, τó σατανικό σχέδιο τών Άράβων: Ή έφοδος έκείνη ήταν πλαστή, προσχεδιασμένη... Είχε σκοπό νά τραβήξει τήν προσοχή τού κόμητος, και τών ανθρώπων του, μακριά άπ' τόν καταυλισμό κι' άπ' τή σκηνή του... Έτσι, ή άμυνα τού καταυλισμού άδυνατήσε, ή σκηνή τού κόμητος έμεινε σχεδόν άφρούρητη, και τó ειδικό άπόσπασμα τών Άράβων—μή βρίσκοντας εκεί ίσχυρη αντίσταση—κατώρθωσε νά αιχμαλωτίσει και ν' άρπάξει τόν Έλπιδοφόρο!

— Παιδί μου!... Έλπιδοφόρε!... Παιδί μου άγαπημένο, τί θά πη τώρα ή μητέρα σου!... Τί θά σκεφτή για μένα, πού βελήχκα τόσο άφελής, τόσο άδέξιος κι' άνικανος νά σέ υπερασπισώ!... Ω, παιδί μου, παιδί μου, πού είσαι!

Έτσι ξεκίνησε διαρκώς, μέ σπαργαμένη φωνή, ό κόμης, τρέχοντας έξαλλος δώ κι' εκεί και ψάχνοντας μέσα στη σκηνή του και στά γύρω ψωμάτια... Ό πόνο του, όλοφάνερος τώρα στό λαμπρό φώς τού ήλιου πού είχε άνατείλει, παραμόρφωσε τó πρόσωπό του και προεξούσε μία βουβή ήλιμη στόυς άφωσιωμένους ναύτες του... Ούτε έκείνοι, ούτε ό Ίωάκωβος, τολμούσαν νά βγάλουν λέξι, μπρός στόν τρομερό σπαργισμό τού κυριού των... Κι' ό! Άραβες άκόμη τής συνοδείας του, παρ' όλη τή στωικότητα και τή μοιρολατρεία τους, δέν έμεναν άσυγκίνητοι: Μαζέμενοι σέ μία πυκνή ομάδα, και τραβηγμένοι παράμερα, ένοιωθαν ως τά βάθη τής ψυχής των τόν πόνο τού πατέρα, κι' έστελιαν ψιθυριστές κι' εδλαβικές προσευχές, στόν Άλλάχ και στόν προφήτη Του τόν Μωάμεθ...

Ή ένταση τής συγκινησεως και τού σπαργισμού τού Μοντεχρήστου, λύγισε έπιτέλους τά νεύρα του, και τά χαλάρωσε...

Ό σιδερένιος αυτός άνδρας, βλέποντας άκαρπες πειές τις προσπάθειές του, σοριάστηκε σ' ένα κάθισμα κι' άκόμημισε τó κεφάλι του στό χέρια του.

Άρχισε νά κλαίει βουβά, πονεμένα...
Ναι, άρχισε νά κλαίει σάν άνθρωπος, ό υπέράνθρωπος έκείνος άνδρας!... Τριάντα δόλοκληρα χρόνια είχαν νά δούν δάκρυ άνακουσιστικό, τά στεγνά και φλογερά τού μάτια!...

Τριάντα δόλοκληρα χρόνια, είχε ή κατάγερη και πολυβασανισμένη ψυχή του, νά νιώσει τήν παρηγορητή δροσιά τού ανθρώπινου δακρύου!... Και για πρώτη φορά, σ' αυτά τά τριάντα δόλοκληρα χρόνια μιας ζωής πολυκόμητης και περιπετειώδους, ένοιωθε τóση άδυναμία ό δραστήριος κι' άσταλμένος Μοντεχρήστος!

Ξαφνικά, σκίρτησε... Σήκωσε τó κεφάλι του, κούταξε τά νευρώδη χέρια του, και τά είδε μουσικεμένα από τά δάκρυα, δάκρυα!... Έκλαιγε λοιπόν!... Αυτόκι!... Α ύ τ ό ς!...

Έτριξε άγρια τά δόντια του τότε, ό κόμης κι' άναπήδησε όρθος... Τά μάτια του πέταξαν φλόγες, και τά τελευταία ίχνη τών δακρύων του στεγνώσαν; σάν νά τά εξάτισε ή φλογερή άσπρη τού βλέμματός του...

Έοισε τó κεφάλι του, μέ στυγνή άπόφασι... Τά πυκνά μαλλιά του άνέμισαν, σάν χαίτη λιονταριού...

Κι' άπ' τά πλατεία του στήθη, ξεσηπίδανε έντονα, κυριαρχικά, ή κραυγή:

— Καβαλλίκευτε τ' άλογά σας!... Γρήγορα!... Έμπρός, για τήν Ουάργκλα!

ΚΒ'

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΘΑΝΗΣ

Σέ προηγούμενο κεφάλαιο, άφήσαμε τόν λοχαγό Ζωλιέτ τή στιγμή πού ώρμούσαν στό κελλάι του μία ομάδα από έξαγριωμένους Άραβας... Τρομερή ήταν ή στιγμή ατή, κι' όμως ό δυστυχής άξιωματικός τής άντιμετώπιζε σάν στιγμή λιρωσιω κι' άνακουφισέως: Θά τόν σκόταναν βέβαια, θά τόν έσφαζαν δίχως όικτο, άλλά θά γλύτωνε έπί τέλους άπ' τó πολύμηνο μαρτύριο τής άπαισίας φυλακισέως του...

Άλλά κατά τήν ίδια έκείνη στιγμή και μέσα στό ύγροσκότεινο λογάκι φυλακής του, μία άλλη φωνή άντήχησε:

— Λοχαγέ, πρέπει νά μην πεθάνει!

Είχε τόν τόνο τής λαχάρης, ή μυστηριώδης ατή φωνή... Κι' ή φράσις είπώθηκε σέ δλοκάθαρη Γαλλική γλώσσα, τήν όποια για πρώτη φορά τώρα άκουε ό νεαρός άξιωματικός, ό πού τότε πού τόν άλυσόδεσαν μέσα στό φριχτό «μπουδρούμι» του...

— Λοχαγέ, πρέπει νά μην πεθάνει!

— Ω, ή άλλόκοτη ατή συμβουλή ήταν έλκυστική και πρακτικώτατη!... Και χωρίς άμφιβολία, εύχαριστώ θά συμμορφώνταν μέ ατή ό λοχαγός Ζωλιέτ, άν μπορούσε!...

Άλλά κατά τήν κρίσιμη έκείνη στιγμή, άλυσόδετος όπως ήταν κι' έξαντιημένος άπ' τó πολύμηνο μαρτύριο του, πού ήταν άδύνατο ν' άντισταθί και νά υπερασπίσει άποτελεσματικά τή ζωή του πού κινδύνευε... Γι' αυτό, τó μόνο πού μπόρεσε νά κάνει, ήταν νά σηκωθεί μέ δυσκολία όρθός, νά σταυρώσει τά χέρια στό στήθος του και ν' άντιμετώπιση τούς δολοφάνους του άτρομα και υπερφάνα...

Έκείνοι δέν τόν σκότωσαν όμως, όπως περιέμενε ό άτυχής Άλβέρτος, βλέποντας τή λύσσα τους... Ώρμησαν μονάχα ένάντιον του και, πριν περάσουν λίγες στιγμές, τόν άρπαξαν, τόν έβίωσαν και τόν έσυραν έξω από τó κελλάι του.

Ήταν φανερό ότι ό όχλος τών μαυιακών Άράβων, τόν τραβούσε έξω άπ' τή φυλακή του, όχι—φυσικά—για νά τόν έλευθερώσει, άλλά για νά τόν υποβάλει ίσως σέ άργό και μαρτυρικό θάνατο.

— Δέν πρέπει νά πεθάνει!... Είνε κρίμα, νεαρέ λοχαγέ μου! Ξανακούστηκαν πάλι ή αινιγματικές αυτές φράσεις, πού δόναμες όμως τώρα... Τις άρπάξε τó ατή τού μισοανίσθητου άπ' τή βιάια κακομεταχείρισι λοχαγού, τήν ώρα άκριβός πού ό άρπαχτής τόν τραβούσαν μαζί τους, έξω άπ' τήν πόρτα τού πλαινού κελλάι!... Ποιός τάχα νά ήταν φυλακισμένος, στό πλαινό μέ τó δικό του έκείνο κελλάι!... Και πóση άμνησιά στόν θάνατο έπρεπε νάχη αυτός ό άγνωστός φυλακισμένος, για νά τολμά νά δινή—δυό φορές τώρα—τέτοιες συμβουλές, μπρός στό πλήθη τών έξέλλων δημίων τους;

Ό Άλβέρτος, αιματόφουρος άπ' τά χτυπήματα, ζαλισμένος άπ' τις άγριες φωνές και μωδιασμένος άπ' τó άποικνικό φίμωτρό του, δέν ήταν σέ κατάστασι νά σκεφθί ή ν' άντιληφθί καθαρά τó περιβάλλον... Ένοιωσε μονάχα, ότι τόν τραβούσαν τώρα έξω στήν αλή τού φρουρίου κι' ότι τόν έδεναν όρθιο σ' ένα στερεό και ψηλό πάσσαλο,μψηγημένον στή γή...

Έκατοντάδες φανατικών μωμεθανών Άράβων γέμιναν τήν αλή έκείνη... Στήν εμφάνισι τής συνοδείας πούφερες τόν Άλβέρτο, ή μαυία τού συγκεντρωμένου πλήθους έξέσπασε σέ άλλαλαγμούς:

— Θάνατος!... Θάνατος και σ' αυτόν και στόυς άλλους άπιστούς!... Άς χύσουμε τó αίμα τους για ύσια στόν Άλλάχ!

Ό άτυχής Άλβέρτος, μισοάνοιξε τά τυφλωμένα άπ' τόν ήλιο μάτια του... Ή σκοτεινά τής φυλακής του, έσκολοθηθητική έπί τρεις μήνες τώρα, τόν είχε έβουληθίσει στό φώς...

Στό μισοάνοιγμά τους αυτό, τά μάτια του πόνεσαν και ξανάκλεισαν... Άλλά ή γρήγορη ματιά πούρριξε γύρω του ό νεός ήταν όρθική για νά τόν πληροφορήσει για όσα φριχτά

συνέβαιναν στή μοιραία ατή αλή! Πλάι του, και κατασεής στό χάρο τής αλής, δεκαοτώ άλλοι πάσσαλοι, άπάράλληλοι μ' αυτόν στόν όποίο ήταν έδεδωκό, ήταν μψηγημένοι στό χωμα... Και δεκαοτώ άλλοι δυστυχείς Γάλλοι αιχμάλωτοι, φυλακισμένοι κι' ατόλο τó ίδιο φρούριο, ήταν μεμεινί ένας-ένας στόυς πάσσλους έκείνους, έτοιμοι νά ύποστούν άπ' τούς φανατισμένους Άραβας ό Θεός ξέρει τί είδους τρομερά μαρτύρια!

Ξαφνικά, τó πανδαίμονιο τών κραυγών και τών άλλαλαγμών έπαψε άπότομα... Άπόλυτη σιγαλιά έπικράτησε τότε... Παραξεμεμένος ό Άλβέρτος για τó άπροσδόκητο αυτό φαινόμενο, ριμοκινδύνεψε και πάλι ν' άνοιξη σιγά-σιγά τά μάτια του, και νά κυτάξει γύρω του μ' ένδιαφέρον...

Άλλοίμονο!... Έκείνη πού είδε, έπιβεβαίωσαν τις τρομερές ύπονοιές του: Ένας ψηλόλιγος δήμιος, κουρελιάρης, «καψαλιώμενος» κυριολεκτικώς άπ' τόν καυτερό ήλιο τής Άφρικής, πλησίαζε τώρα τόν πρώτο πάσσαλο μ' έκφρασι όπουλού θηρίου, έτοιμους νά ριχτή στή λέια του... Στό χέρι του κρατούσε ένα κυρτό, κοφτερό γιαταγάνι, τó όποιο άστραψε άπαίσια στόν ήλιο...

Στά μάγουλά του τά λιπόσαρκα, εγχωρίζαν καθαρά δυό άστρα εξάκτινα και χρυσά, σιγματισμένα μέ τέχνη άρθαστη άπό ένα στό κάθε μάγουλο!

— Όστε κι' αυτός, λοιπόν, όπως ή Μεζβέ, άνηκε στό φριχτό «τμήμα τών Δημίων» τής άντιχριστιανικής οργανώσεως τών μωμεθανών Χουάνων!

Τά πλάθη, μέ πρόσφατα λαμπερά άπ' τήν αιμόδιψη χαρά τους, κρατούσαν τήν άναπνοή τους... Ό παρακράτος ψήρους δέν άκούγόταν, κατά τή άγωνιώδη έκείνη στιγμή... Κι' ό σατανικός δήμιος δλο και πλησίαζε περισσότερο πρós τó άτυχο—και σφριχτοδεμένο στόν πάσσαλο—θύμα του!

Έρτασε πειά κοντά του... Και ξαφνικά, τó ώπλιτισμένο μέ τó γιαταγάνι χέρι του, άνέμισε βίασι στόν άέρα... Ή άστραφτερή και κοφτερή λεπίδα σφύριξε, διέγραψε ταχύτατα και λοχή τροχιά, και τó κεφάλι τού φταγού Γάλλου αιχμάλωτου, κυλιότηκε αιματόβρετο δυό-τρια βήματα πού πέρα!

Άγριοί άλλαλαγμοί χαράς κι' Ικανοποίησεως θήκαν άπ'

τά στήθη τών φανατικών Άράβων:

— Δόξα στον Άλλάχ!... Κατάρα και θάνατος στους άπίστους!... Θάνατος και σφαγή σ' όλους!

Ο δήμιος υποκλήθηκε μπρός στά μανιακά εκείνα πλήθη, μέ έκφραση άγρίας ύπερηφανίας... Έφερε κατόπιν τό αίματωβήμενο γιατάκιον στά χείλη του κι Έγλυψε—γιά «γούρι», σύμφωνα μέ τή φρικαστική πρόληψι πού έπικρατούσε στή φυλή του—λίγο άπ' τό άχνιστό αίμα του πρώτου θύματός του...

Κι' ύστερα, μέ τόν ίδιο ύπουλο βηματισμό, πιν γοργόν δμως τώρα, πλήσιασε τόν πλαινό πάσσαλο, γιά ν' άποκεφαλίσω μέ τόν ίδιο τρόπο τό δεύτερο θύμά του!

Οι Άραβες, άγχομαχώντας από άγαλλίασι κι' από αιμόδιμη ήδονή, συγκράτησαν πάλι τους άλλαλαγμούς των... Καινούρια βαθύτατα σιγαλιά έπακολούθησε... Τά άλλα θύματα, ανατρίχιασμένα άπ' τό φριχτό θέαμα πού αντίκρυσαν, και νοιώθοντας τήν τόχη πού περίμενε κι' αυτά, είχαν έπίσης «βουβάζη», μουδιασμένα και τρομοκρατημένα...

Κι' ο Άλβέρτος Ζωλιέτ, έχοντας τήν τραγική μοίρα να είναι τελευταίος, συγκέντρωσε όλη τή σκέψι του στήν αγαπημένη του μητέρα, ψιθύριζε αδιάκοπα μί κατανυκτική προσευχή στο θεό, κι' έτοιμαζόταν γιά τό θάνατο γαλήνιος κι' ηρωικός: Μήπως δέν ήταν λυτρωμός ο θάνατος, ύστερα από τόσα άνεκδήγητα μαρτύρια πού ύπέστη, φυλακισμένος: έπί μήνες, κι' αναγκασμένος τώρα να παρευρεθί στήν άνανδρη σφαγή τών ομοφύλων του;

— Φτωχή μου μητέρα! ψιθύριζε μέ σπαραγμό ο νέος, έχοντας σκυφτό τό κεφάλι του και σφιχτοκλεισμένα τά μάτια του, γιά να μη βλέπει.

Άχ, άν μπορούσε, άν δέν ήταν δεμένος, θα βούλωνε και τ' αυτά του, γιά να μην άκούη τά χαρούμενα ουρλιαξίματα τών Άράβων.

— Λοχαγέ μου, πρέπει να μη πεθάνης! άκούστηκε, γιά τρίτη φορά, πάλι ή μουτηριώδης αότη φράσι.

Ο Άλβέρτος ανατρίχιασε και συγκλονίστηκε... Άνοιξε τά μάτια του, κούταξε μέ λαχτάρα ολόγυρά του και προσπάθησε ν' ανακαλύψη από πού έρχόταν ή αινιγματική αυτή φράσις και πούος τού τήν ψιθύριζε, τρεις φορές τώρα. Τόν ερριάνουντουσαν, λοιπόν: «Έπαιζαν τόσο άσπλαγμα, λοιπόν, μέ τή φριχτή του θέσι και μέ τό μαρτύριό του;

Τό βλέμμα του τότε, σαν τραηγμένο κυριαρχικά από μηχανή, καρφώθηκε στον προτελευταίο πάσσαλο, ακριβώς όπλα δέ τόν πλαινό του... Ένα άλλόκοτο άτομο—Γάλλος κι' αλλότο, αλλά μέ πολιτική ένδυμασία—ήταν δεμένος σ'τόνπάσσαλο έκείνον... Και τό άλλόκοτο αυτό άτομο, μόλις είδε ότι ο Άλβέρτος τόν κυτούσε — έπιτέλους!—χαμογέλασε και ξανάψιθύρισε:

— Λοχαγέ, δέν πρέπει και δέν θα σ' αφήσω να πεθάνης!

Στό όρκίζομαι σ' όλους τους άγιους του Παραδείσου και σ' όλους τους γενειοφόρους σατανάδες τής Κολάσεως!

Ο Άλβέρτος έκθαμβος, λίγο έλειψε να ξεφωνισή άπ' τήν κατάπληξή του!

Ωστόσο, άφορμή τής καταπληξέως του δέν ήσαν τά λόγια αυτά τού παρτιδόξου άτόμου, τά όποια σε παροίοντες στιγμές—στιγμές άμέσου προσγγιξέως τού θανάτου—έμοιαζαν μέ σαρκαστική ειρωνία εις βάρος του, ή τούλάχιστον μέ λόγια ένός διατυχούσ τρελλού!... Όχι! Άφορμή τής καταπληξέως τού Άλβέρτου ήταν τό γεγονός—τό άπίστευτο σχεδόν κι' άπροσδοκώτο, ότι ο συγκατάδικός του έκείνος, έμοιαζε μέ κάποιον πολύ στενόν άλλοτε, γνωριμό του!.

Μά ποιάς; Ποιάς ήταν;

Βασάνισε τό μυαλό του ο Άλβέρτος, προσπαθώντας να θυμηθί. Για να βοηθήση καλύτερα τό ζύνημμα τής μνήμης του, άρχισε να περιεργάζεται μέ ζορηή προσοχή τό άτομο αυτό. Κι' ένώ ή σφαγή γύρω των έξακολουθούσε ανατρίχιαστική, και ζύγωνε και στούς ίδιους τώρα, τό άλλόκοτο άτομο χαμογούλουσε μέ μακαριότητα στον Άλβέρτο, λές και τόν προκαλούσε να τόν θυμηθί ποιάς ήταν!

Πανύψηλος ο μουτηριώδης αυτός δεσμώτης, φρικαστικής έπίσης λιποσαρκίας, μέ μακροστόμιο ανά νυφίσσα πρόσωπο, μέ τεράστιο στόμα, και μέ μάτια μικρούλκα, άεικήντα και φλογερά, έμοιαζε περισσότερο μέ διαβολικόν βρυκόλακα, παρά μέ άνθρωπο!... Και θα ήταν πραγματικός διάβολος, προξενώντας τρόμο γύρω του, άν τό χαμογελό του και τά σαν χάνδρες μάτια του, δέν άκτινοβολούσαν από άφραστη καλωσύνη!

— Θεέ μου, πού και πότε ξανάχω δη τό παιδικό αυτό χα-

μόγελο... Ψιθύρισε ο Άλβέρτος. Πού και πότε έχω αναδη τό αγαθά αυτά μάτια, τά απάράλλαχτα μέ μάτια άκανο άριού;

Και ξαφνικά, σαν να ξεχειλίσαν μονομιάς μέσα στο μυαλό του τά κύματα τών παλαιών του άναμνήσεων, ο Άλβέρτος ξανάπε χαρούμενα και φωναχτά:

— Ά, μά σείς είστε!... Ο δημοσιογράφος Γκρατιγιέ!... Ώ, δέν γελοίομαι!... Είστε ο συνεργάτης τού αγαπημένου φίλου μας τού κυρίου Μπωσάμ!... Τι συνάντηση, Θεέ μου!

— Ναί, εγώ είμαι! βεβαίωσε μέ λαχταρισμένη φωνή, ο άλλόκοτος ρεπόρτερ, και τό χαμογέλο του, έγινε πιο διάπλοτο άκόμη, και πιο λαμπερό από άφελή καλωσύνη. Σές γνώρισα άμέσως, κύριε υποκόμη τού Μορσφέ, όταν πήγαυαν να σάς κλειδώσουν στο κελλί σας πρό τριών περιπόου μηνών!... Έγώ ήμου ηδη φυλακισμένος, στο πλαινό μέ τό δικό σας κελλί... Καί σάς είδα, τή στιγμή πού σας περνούσαν τότε άλυσσόμενοι, άπ' τέν διάδρομο!... Μά δέν μπορούσα και να σας μιλήσω, έπί τόσους μήνες: Έίχα διαρκώς φίμωτρο στο στόμα μου, τό όποιο μόλις χθές τή νύχτα κατώρθωσα ν' άποσπάσω!... Τότε άκριβώς, σας φώναξα γιά πρώτη φορά, ότι δέν πρέπει να πεθάνετε!

— Ώραιά ή συμβολή σας, παλιέ κι' αγαπητέ μου φίλε! διέκοψε ο Άλβέρτος άδυνατώντας να συγκρατήση ένα πικρό χαμόγελο. Άλλά εξήγηστε μου πρώτα τά άπορία μου: Πώς τραγέτε τόσους μήνες, μέ τό φίμωτρο διαρκώς στο στόμα σας... Και γιάτι, έξαιρετικώς γιά σας σάς να ληφθή αυτό τό μέτρο της φιλώσεως τού στομάχό σας;

Ένα γέλιο σιγαλό και χαχανιστό τέντωσε τό άπερίγραπτο στόμα τού Γκρατιγιέ, τό όποιο πήρε έτσι τις μετρίφορες διαστάσεις στομίου πηγαδιού!... Κι' ο δημοσιογράφος άποκρίθηκε:

— Νά σας πώ, λοχαγέ μου: Θέλησα γιά πρώτη φορά, να προσηλυτώ στο Χριστιανισμό τόν μουσουλμάνο δεσμοφύλακά μου!... Έκείνος όμως, ανεπίδεκτος μαθήσεως, μου ώργωσε τή ράχι μέ ένα αυθαδέστατο και βάνασου μαστίγιο, τό όποιο κρατούσε στο χέρι του... Και γιά να μην υποκόψη τυχόν — στο μέλλον—στον πειρασμό τής αλλοξοπιστίας, μουβαλε ένα φίμωτρο στο στόμα, γιά να μην μπορώ πιά να τού μιλώ και να τόν καταχθώ!... Όταν μούφερνε τό φαγητό και τό νερό, μούβγαζε τό φίμωτρο. Τότε, έτρωγα κι' έπινα έπί παρουσία του— απαγορευομένης τής συνομιλίας έπί ποινη μαστιγώσεως — κι' όταν χόρταινα και ξεδιψούσα, μου ξανάβανε τό φίμωτρο κι' έφευγε βιαστικός!... Άλλά...

Δέν πρόλαβε να προχωρήση περισσότερο στις έπίκαιρες κι' ένδιαφερόουσες έκμισυτηρείσεις του ο άνεκδήγητος Γκρατιγιέ: Ο δήμιος είχε φθάσει, έντομεταξύ στον πλαινό του δέκατο έβδομο πάσσαλο, τό γιαταγάνι του είχε σφιρθεί πένθιμα γιά δεκάτη έβδομή φορά, και τό κεφάλι τού διατυχούσ δέκατου έβδομου δεσμούτ ήρθε να κυλισθή—αιματόλουστο και φριχτό—στά πόδια σχεδόν τού ξαφνιασμένου δημοσιογράφου!

— Έ; μουρμούρισε μέ άπορία ο Γκρατιγιέ, κυττάζοντας μέ γουρλωμένα μάτια τό κομμένο έκείνο κεφάλι. Δηλαδή, έφτασε κ' ή σειρά μας; Κι' όμως δέν πρέπει να πεθάνης, μικρέ μου λοχαγέ...

Κόμισσε ο Γκρατιγιέ, γιάτι ο δήμιος ήταν άντίκρου του τώρα. Τό φονικό γιαταγάνι του κόκκινο κι' άπαίσιο, άνέμιος στον άέρα γρήγορα, ραντίζοντας τή γή μέ ζεστές σταλαγματίες αίματος. Ο Άλβέρτος έκλεισε τά μάτια του, γιά ν' άποφύγη τό ανατρίχιαστικό θέαμα.

Μά ο Γκρατιγιέ, αντίθετα, τά όρθάνοιξε. Και κάτι πήγε να πη—τό τί, ο Θεός κι' ή ψυχή του ήξερε—στον συναφρωαμένο και μεθυσμένον άπ' τήν αιματοχυσία, δήμιε.

Άλλά τή στιγμή έκείνη ακριβώς, βροντερές ζητωκραυγές έξεσπασαν άπ' τά στόματα τών συγκεντρωμένων Άράβων:

— Ο άρχηγός μας! Ηρθε ο άρχηγός μας! Ζήτω ο αντιβασιλεύς Μωχάμετ-μπέν-Άβδάλλαχ! Ζήτω ο άρχηγός μας!

Τό αιματωμένο χέρι τού δήμιου έμεινε μετέωρο. Ύστερα τό γιαταγάνι του σκουπίστηκε στή βρομερή βεδουϊνική χλαμόδα του, μήπικε στή θήκη, κι' ο δήμιος—άφήνοντας ζωντανούς τόν Γκρατιγιέ και τόν λοχαγό Ζωλιέτ—έτρεξε κι' αυτός να ύποδεχτή τόν άρχηγό του, ένώνοντας τις βραχνές ζητωκραυγές του, μέ τις ζητωκραυγές τών άλλων.

(Άκολουθεί)

